

zdvojenosti in v strahu pred strašno bodočnostjo poprijeli tega, kar jim je zoprno, kar pa jim edino preostaje — orožja? Slutijo, da iz tega krvavega boja ne izidejo kot zmagovalci, vedo pa tudi, da si palmo zmage odneso iz vsake borbe, kjer se bori ne z železom, ampak z vztrajnostjo, ne s kanoni in bajoneti, ampak z neumorno delavnostjo in varčljivo skromnostjo. V tem je moč in bodočnost kitajskega naroda, ona brezmejna energija, o kateri je govoril Li-Hung-Čang. ¹⁾

(Konec prihodnjič.)

¹⁾ Qu' est donc la rénomée exclusivement militaire des anciens royaumes de l'Asie occidentale en comparaison avec la renomée de sagesse et de bon ordre que la China a su obtenir en tous temps chez ses voisins les plus éloignés? Chaque page de l'Histoire des peuples de l'Asie occidentale prouve la parole de Jesus Christ: »Tous ceux, qui prendront l'épée, périront par l'épée.« Pas un seul de ces puissants empires n'existe aujourd'hui. Ils ont péri dans le sang et le feu. La Chine seule qui n'a jamais pris l'épée que pour se défendre contre ses agresseurs, mais a propagé sa civilisation par voie de douceur et de persuasion, a traversé toutes les péripéties des âges et a su se conserver intègre jusqu'à ce jour. Une précieuse leçon pour nos princes guerroyeurs et batailleurs dont la devise est: »Dieu est toujours pour les plus grosses armées. — (Kaj je pač izključno vojaška slava starih zapadnoazijskih držav v primeri z ono, ki si jo je pridobilo Kitajsko s svojo modrostjo in redom in ki si jo je vedno ohranilo pri najoddaljenejših sosedih? Vsaka stran zgodovine zapadnoazijskih narodov potrjuje besedo Kristovo: »Vsi oni, ki primejo za meč, poginejo z mečem«. Nobenc teh mogočnih držav ni več. Vse so poginile v krvi in ognju. Samo Kitajsko, ki ni nikdar prijelo za meč razen za obrambo proti sovražnikom in je širilo svojo civilizacijo z blago besedo in blagim postopanjem, je pretrpelo vse izpremembe starosti in se znalo vzdržati do današnjega dne. Jasen odgovor za naše bojovite vladarje, katerih deviza je: »Bog je vedno le na strani mogočnih armad.«) Profesor G. Schlegel v »T'oung Pao« 1894. Str. 201.«

Pri sosedu sem pestoval . . .

Ho so gledali me mati,
ko sem rekel, da sem pestoval,
da sem zibal pri sosedu,
kot bi kdo za to mi plačo dal.

»No doma pa nisi hotel,
če sem te prosila še tako;
zdaj seveda ti ni treba,
saj pa tudi nisi več za to.«

Pa sem molčal in poslušal,
kakor velik grešnik gledal v tla . . .
Da so znali vse — drugače
z materjo orala bi midvã!

Nisem pestoval otroka,
niti zibal v zibki ga mehkó:
Mano imel sem v naročju,
gugal jo in gledal ji v oko.

Pa ni ona mi zaspala,
jaz zaspal bi kmalu bil kraj nje,
ko tako z roko mi lahno
božala je lice in srce . . .

Stanko Stanič.

Snubač.

In prišel po dnevi je k njim,
— le mislite, zanjo kak strah! —
Zasnubil roko je in srce.
Odgovora čakal je plah.

»O, mi bi že dali jo, mi!
Pošten si, to kaže oko . . .
A zraven je treba še Mane,
saj ona možila se bo!«

Pa Mana ob oknu sloni,
ne reče, da »ne« in ne »da«,
četudi najrajša na ves glas
zavpila bi »da« iz srca . . .

Pa ko ga pogleda, zardi . . .
O mati in oče sta tu!
Da ni ju, kako bi vzletela,
ovila se mu krog vratu!

Tako pa . . . Pa stopi k njej on
in nekaj ji šepne v uho,
in Mana se zdaj ujunači
pa reče stidljivo: »Naj bo!«

A jaz — jaz sem čul njun šepet,
moj Bog, saj za njima sem stal:
»Ne boj se mi, srček,« je rekel,
»oh, kdo bi po dnevi se bal?!«

Stanko Stanič.

